

Arrest

nr. 272 379 van 6 mei 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LAHLALI
Kortrijksesteenweg 731
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 januari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 december 2021 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 januari 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die loco advocaat A. LAHLALI verschijnt voor verzoeker en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 juni 2021 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Spaanse grootoom. Op 10 december 2021 beslist de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Op 10 december 2021 beslist de gemachtigde tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing:

"Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : F.

voornaam : E. H.

geboortedatum : (...)1987

geboorteplaats : Guelmim

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10.12.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is in het bezit van een reispaspoort Marokko (xxx) waaruit blijkt dat hij op 25.06.2021 de Schengenzone binnenreisde in het bezit van een werkvisum (met vermelding "lavoro subordinato") type D afgegeven door de Italiaanse diplomatieke autoriteiten en geldig van 11.06.2016 tot 22.03.2017.

Betrokkene diende 3 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Spaanse grootoom op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste twee aanvragen, ingediend op 29.01.2019 en op 12.08.2020 werden geweigerd op 17.07.2019 en op 05.02.2021. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen de tweede weigeringsbeslissing en diende op 23.06.2021 een derde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon waarbij hij op geactualiseerde loonfiches na, precies dezelfde documenten neerlegde als bij de voorgaande aanvraag. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene - in afwachting van de behandeling van de aanvraag - onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing. Bijgevolg, betrokkene wist uit de eerdere beslissing inzage zijn aanvragen dat zijn derde aanvraag geen kans maakte temeer hij enkel verwees naar reeds voorgelegde stukken en verder slechts geactualiseerde stukken voorlegde die geenszins vermogen een tot een andere beoordeling te komen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 17.07.2019 en 05.02.2021 die hem op 29.07.2019 en op 12.02.2021 werden betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Waregem aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene diende te weten dat het beroep dat hij tegen dit bevel indiende geen schorsende werking heeft en dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/11 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn grootoom, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97). Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden (R.v.V. nr. 142.746 van 3 april 2015). Uit niets blijkt dat een inreisverbod betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko. Een eventuele schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 EVRM zou inhouden. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dienen er in het administratieve dossier immers ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat betrokkene in het Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er is geen sprake van eigen minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert twee middelen aan:

"Eerste middel

- Schending van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met:
 - o De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
 - o Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet
 - o De formele en de materiële motiveringsplicht
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel
- Schending van het redelijkheidsbeginsel

Op basis van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd met een duur van drie jaar.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dient te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet stipuleert: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Een administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. De motivering is slechts afdoende wanneer ze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag

nemen (RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4.). De beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 12 juni 2018, nr. 205.210, punt 3.3.2.3).

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen en evenmin zorgvuldig voorbereid.

Samengevat meent verzoeker ernstige middelen te kunnen aanvoeren nopens:

- De redenen waarom werd beslist tot het inreisverbod;
- De duur van het inreisverbod.

-

Nopens de redenen waarop werd beslist tot het inreisverbod

De bestreden beslissing meldt als één van de redenen waarom een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd dat verzoeker 'de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet zou misbruiken om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te krijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in'. De bestreden beslissing licht dit als volgt toe: "Bijgevolg, betrokkene wist uit de eerdere beslissing inza[k]e zijn aanvragen dat zijn derde aanvraag geen kans maakte temeer hij enkel verwees naar reeds voorgelegde stukken en verder slechts geactualiseerde stukken voorlegde die geenszins vermogen [...] tot een andere beoordeling te komen."

Echter dient uit de samenlezing van het huidige inreisverbod en de heden en eerder aan verzoeker betekende beslissingen tot weigering van verblijf met bevelen om het grondgebied te verlaten (stukken 2-4) dat de nieuw door verzoeker overgemaakte documenten bij zijn huidige verblijfsaanvraag zijn:

- geldstortingen vanwege de referentiepersoon in België aan betrokkene in Spanje in 2018;
- loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode augustus 2020 - mei 2021.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt door te stellen dat verzoeker zou hebben geweten dat zijn derde aanvraag geen kans maakte en hij aldus de Vreemdelingenwet zou misbruiken, dient opgemerkt dat de verblijfsaanvraag waarop de alhier bestreden beslissing volgt werd geweigerd om reden dat uit de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van de Unieburger of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de Unieburger, en dit in de periode voorafgaand aan de laatste aanvraag gezinshereniging.

De eerste aanvraag gezinshereniging werd daarentegen geweigerd om reden dat de verwantschap tussen verzoeker en de referentiepersoon op basis van het geheel van de voorgelegde documenten onvoldoende werd bewezen (stuk 3).

De tweede aanvraag gezinshereniging werd geweigerd omdat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon (stuk 4). Tevens wordt verwezen naar het gegeven dat de overgemaakte loonfiches op naam van de referentiepersoon niet relevant waren gezien de tewerkstelling niet langer actueel was, reden waarom "deze gegevens [...] dan ook niet [kunnen] worden aanvaard als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging", waardoor werd beslist dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen (stuk 4).

In zijn tweede aanvraag slaagde verzoeker er derhalve in tegemoet te komen aan de grond waarop de eerste weigeringsbeslissing was gebaseerd; de verwantschap tussen verzoeker en de referentiepersoon kon afdoende worden bewezen. Nu in de eerste weigeringsbeslissing geen onderzoek werd gevoerd naar de andere voorwaarden en nu daarin bijgevolg geen uitspraken werden gedaan over de voorwaarde van het ten laste zijn, kan geenszins worden geoordeeld dat verzoeker door een tweede aanvraag gezinshereniging in te dienen op enigerlei wijze misbruik zou hebben gemaakt van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Bij de derde aanvraag gezinshereniging werden - teneinde tegemoet te komen aan de weigeringsgronden uiteengezet in de tweede weigeringsbeslissing voor het eerst stukken gevoegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon reeds voor aankomst van verzoeker op het Belgisch grondgebied betalingen deed aan verzoeker, waarmee verzoeker trachtte aan te tonen dat hij wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon voorafgaand aan zijn aanvragen gezinshereniging. Tegelijk maakte verzoeker geactualiseerde loonfiches over van zijn oom nu in de tweede weigeringsbeslissing werd gesteld dat de toentertijd overgemaakte loonfiches niet konden worden weerhouden als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon gezien de tewerkstelling waarop die betrekking hadden werd beëindigd.

Precies nu verzoeker via zijn tweede aanvraag gezinshereniging succesvol tegemoet kwam aan de weigeringsgrond aangehaald in de eerste weigeringsbeslissing en nu verzoeker via zijn derde aanvraag gezinshereniging - zij het zonder succes - trachtte tegemoet te komen aan de weigeringsgronden aangehaald in de tweede weigeringsbeslissing door nieuwe alsook recentere stukken voor te leggen, faalt de motivering van de bestreden beslissing naar recht waar deze stelt dat verzoeker misbruik maakt van de bepalingen van de Vreemdelingenwet en hij 'wist uit de eerdere beslissing inza[k]e zijn

aanvragen dat zijn derde aanvraag geen kans maakte temeer hij enkel verwees naar reeds voorgelegde stukken en verder slechts geactualiseerde stukken voorlegde die geenszins vermogen'. Dat de motivering van de beslissing een inreisverbod op te leggen derhalve faalt naar recht. Nu verzoeker bij de derde aanvraag gezinshereniging trachtte tegemoet te komen aan de weigeringsredenen aangehaald in de tweede weigeringsbeslissing, kan geenszins worden geoordeeld dat verzoeker door een derde aanvraag gezinshereniging in te dienen op enigerlei wijze misbruik zou hebben gemaakt van de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Dat de motivering van de bestreden beslissing, waar wordt gesteld dat verzoeker misbruik zou hebben gemaakt van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, derhalve faalt naar recht. Dat de bestreden beslissing gebrekkig is gemotiveerd en onzorgvuldig werd voorbereid waar zij stelt dat verzoeker 'enkel verwees naar reeds voorgelegde stukken en verder slechts geactualiseerde stukken voorlegde die geenszins vermogen tot een andere beoordeling te komen'. Dat er bovendien sprake is van een gebrekkige motivering waar enerzijds wordt gesteld dat verzoeker "op geactualiseerde loon fiches na, precies dezelfde documenten neerlegde als bij de voorgaande aanvraag", doch anderzijds uit het bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat ook een verklaring van een gynaecoloog in België d.d. 8 juni 2021 werd neergelegd waarmee verzoeker het beschermenswaardig karakter van zijn familiale banden trachtte aan te tonen. Dat dit stuk per definitie ook een nieuw stuk is nu dat dateert van na de voorgaande weigeringsbeslissing. Verzoeker merkt op dat de motivering inzake faalt naar recht, dat de bestreden beslissing manifest onzorgvuldig werd genomen.

Tweede middel

- Schending van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met:
 - o De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen
 - o Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet
 - o De formele en de materiële motiveringsplicht
- Schending van het redelijkheidsbeginsel
- Schending van het proportionaliteitsbeginsel
-

Nopens de duur van het inreisverbod

Verzoeker laat nog gelden dat de bestreden beslissing niet-afdoende is gemotiveerd voor wat betreft de bepaalde duur van het inreisverbod die het betreffende maximum van drie jaren bedraagt. Meer zelfs, de bestreden beslissing houdt voor als zou een inreisverbod van drie jaren de standaardduur betreffen en dat slechts een inreisverbod van kortere duur kan worden opgelegd wanneer specifieke omstandigheden daartoe nopen:

"Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Nochtans betreft de in artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet een maximum voorziene duur en dient op basis van de concrete inhoud van elk individueel dossier te worden vastgesteld welke duur gepast is. De bestreden beslissing die de bepaling van de gepaste duur omkeert en voorhoudt dat het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet standaard drie jaar bedraagt, doch slechts kan worden verminderd indien er specifieke omstandigheden zijn die hiertoe kunnen leiden, schendt aldus artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met een schending van het materiële motiveringsbeginsel. Dat de voorziene duur gelet op wat werd uiteengezet onder het eerste middel bovendien allerm minst als proportioneel kan worden beoordeeld, precies nu er geen sprake is van het voorgehouden misbruik van de Vreemdelingenwet.

Samengevat

Uit al het voorgaande blijkt dat het besluitvormingsproces de principes van het zorgvuldigheidsbeginsel niet naleefde. De beslissing is allerm minst met volledige kennis van zaken genomen (RvS 16 juli 1999, nr. 81.872, Bonheure) en wel tegenstrijdig aan de relevante feiten (RvS 10 juli 1998, nr. 75.048, NV R. e.a.), dat alle relevante gegevens en omstandigheden niet werden afgewogen (RvS 13 mei 2004, nr. 131.375, NV L.) en dat de beslissing allerm minst met precisie werd genomen (RvS 17 februari 2000, nr. 85.399, Van Oost). Kortom, de beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel. De bestreden beslissing gaat aldus in tegen alle redelijkheid. Het redelijkheidsbeginsel staat Uw Raad toe de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer ze tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, nr. 28.602, punt 2.3. in fine en RvV 11 juni 2009, nr. 28.599, punt 2.4. in fine). Verschillende bepalingen van de Vreemdelingenwet werden geschonden. Gezien aldus het ontbreken van motivering conform de

voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet, faalt de motivering naar recht. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden. Dat het middel bijgevolg ernstig is. Dat de bestreden beslissing aldus dient te worden vernietigd, minstens geschorst."

2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker op 10 december 2021 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) werd afgegeven, waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Tevens blijkt dat op 17 juli 2019 en 5 februari 2021 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) werd afgegeven, waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Dit wordt evenmin betwist door verzoeker. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de gemachtigde terecht heeft besloten een inreisverbod (bijlage 13sexies) te nemen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet. Er is in dit geval geen sprake van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om een beslissing tot inreisverbod te nemen. Uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt: *"De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod. (...) Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn)."* (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22).

Wat betreft de kritiek van verzoeker op het motief dat hij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt, merkt de Raad op dat verzoeker eraan voorbijgaat dat dit motief enkel de duurtijd van het inreisverbod schraagt, en niet het opleggen van een inreisverbod an sich. De Raad merkt voorts op dat de gemachtigde gemotiveerd heeft waarom hij geopteerd heeft voor een inreisverbod voor 3 jaar. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde zich gesteund heeft op de volgende elementen:

- Verzoeker diende drie keer vlak na elkaar in functie van dezelfde referentiepersoon een aanvraag gezinshereniging in, en misbruikt aldus de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet.
- Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten van 17 juli 2019 en 5 februari 2021.
- Verzoeker is een gezonde en volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn grootoom, de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.
- Uit niets blijkt dat een inreisverbod verzoeker zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Marokko.
- Een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.
- Evenmin blijkt uit het administratief dossier van verzoeker dat een inreisverbod een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden.
- Er is geen sprake van eigen minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van verzoeker.
- Het belang van de immigratiecontrole.
- Er zijn geen specifieke omstandigheden aanwezig die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

Verzoeker heeft enkel kritiek op het motief dat hij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt *"louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in"*. Verzoeker laat de overige motieven ongemoeid. Zelfs indien de kritiek van verzoeker, met betrekking tot het misbruiken van de procedures gezinshereniging, terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de bestreden beslissing voldoende ondersteunen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC